

Ett bödens hus Samtalsmaterial för husgrupperna i Korskyrkan, Borås, våren 2008, del 6

Författaren Philip Yancey berättar i sin bok "Med nådens ögon" om en familj han lärt känna. Historien börjar för mer än 100 år sedan då en liten flicka föds i en arbetarfamilj i Chicago. Hon föds in i vad vi idag skulle kalla för en dysfunktionell familj. Pappan var alkoholiserad, och våldsam i sitt missbruk. Den lilla flickan brukade sitta och gråta i ett hörn när pappan slog och sparkade hennes minsta bror och syster så att de for över golvet. Hon lärde sig att hata sin

pappa av hela sitt hjärta. En dag bestämde deras pappa att mamman skulle ut ur huset. De tio barnen trängdes omkring mamma och grät förtvivlat, men han var obeveklig och mamma tvingas bort från hemmet. En del av barnen förenades senare i livet med henne igen, men Daisy, som den lilla flickan hette fick bo kvar hos pappa. Fast en dag försvann han också. Ingen visste vart.

Men så dyker han upp igen, efter många år. Han säger att han mött Gud. Frusen och hungrig kommer han till Frälsningsarmén en sen kväll för att få mat, men först är det gudstjänst. När talaren inbjuder till förbön tycker han att det verkar artigt att gå fram till botbänken. Där blir han ledd i syndarens bön, och fast han väl inte förstår så mycket av vad han gör sker ändå någonting i hans inre den kvällen. Gud börjar något nytt. Mannen blir nykter. För första gången i sitt liv känner han sig älskad och accepterad. Han söker upp sina barn för att be om förlåtelse. Det är ingen lätt sak att förlåta ett helt livs tortyr. Det är inte ens lätt att tro på sådana böner. Barnen tänker att han snart kommer att be om pengar eller svika dem igen, men med tiden ser de förändringen i pappas liv, och en efter en försonas de med honom. Alla utom Daisy. Såren är för djupa och smärtan för stor. Hon vill aldrig mer träffa, som hon säger, "den där mannen".

Åren av alkoholism tar ut sin rätt. Levern är skadad. Så hamnar pappan på sjukhus och ligger på sitt yttersta. Han ber att få träffa Daisy, men hon vägrar in i det sista. Till slut går hon ändå med på att hennes dotter ska få möta sin morfar. När lilla Margaret kommer in i rummet och den sjuke mannen ser en liten flicka ropar han ut: - Äntligen Daisy. Han tar sitt barnbarn i famnen i tron att det är dottern och kramar henne intensivt. Ingen har hjärta att berätta att det inte är Daisy. Den stackars mannen hallucinerar nåd.

Fast Daisy bestämt sig för att aldrig bli som sin pappa, börjar hon ändå att likna honom allt mer. Hon är bitter och fylld av vrede. När depressionen kommer på 30-talet ligger hon i sängen utan att ta sig upp och skriker åt barnen: - Varför skulle jag få så dumma barn som er. Ni har förstört mitt liv. Hon blir våldsam och slår dem, men ber aldrig om förlåtelse.

Så blir också Margaret fylld av vrede och oförsonlighet. Särskilt svårt blir det med Michael, hennes son, som gör tonårsrevolt, lyssnar på rockmusik, låter håret växa och börjar röka hasch. Margaret kastar ut sin son, polismanövrer honom och stryker honom ur sitt testamente. En dag ropar hon: - Jag vill aldrig se dig mer! Och sedan dess har de aldrig mer träffats.

En dag träffar Michael en kvinna. De gifter sig, men äktenskapet spricker. Philip Yancey berättar hur de sitter i samtal, när ämnet kommer upp. Och nu ska jag citera honom: "Jag visste inte att du fortfarande hade kontakt med henne", sade jag. "Det har jag inte", skrek han, i nästan samma ton som jag hört hans mor använda. "Jag hoppas jag slipper se henne mer så länge jag lever!" Vi satt tysta båda två en lång stund. Vi hade nyss talat om Margaret, och fastän jag inte sade något, verkade det som om Michael hade känt igen sin mors tonläge, som i sin tur faktiskt påminde om hennes mors, som kunde spåras ända tillbaka till det som hände i ett hus i Chicago för nästan hundra år sedan.

 Samtalsfrågor: Samtala om berättelsen. Kan du förstå Daisys ovilja att förlåta? Varför är det så svårt att förlåta? Vad tror du kunde ha hänt om hon förlåtit?

Läs tillsammans

Läs Ef 2:14-16. Vad handlar bibeltexten om?

Läs Ef 4:32. Hur ska vi förlåta varandra, enligt Paulus? Vad betyder det? Läs Matt 18:23-35. Vad handlar berättelsen om? Om vi nu utgår från att Gud vill oss väl måste det finnas en orsak till att Jesus talar så skarpt om detta. Kan du ange några skäl till varför det är så viktigt att förlåta?

Kommentar: Varför ska man förlåta? Svaret finns kanske i en annan frågeställning: Har du någonsin träffat en människa som lyckats att förena bitterhet och glädje? Känner du överhuvudtaget någon som både burit på ilska och som varit tillfreds med sitt liv, på en och samma gång?

Samtalsfrågor: Vad har du att säga till den som säger sig inte kunna förlåta? Hur ska man kunna förlåta när man blivit djupt kränkt? Vad gör man med sin vanmakt? Hur kan man få hjälp?

Kommentar: Att förlåta är också ett beslut att ta. Sträck fram din hand. Knyt den. Öppna den långsamt. Knyt den. Öppna den igen. Låt det bli en bönerörelse. Om du vill öppna din hand för att ta emot en gåva måste du först släppa greppet om dig själv och din önskan att få ut hämnd, och kanske om din stolthet. Det är inte lätt. Men det är möjligt. Det är åtminstone möjligt att be Gud om hjälp. **Håller du med? Läs Mark 2:11.** Vad är det Jesus har makt att göra? Om du känner dig maktlös kan du alltså be honom om hjälp!